

Під навчальним телекомунікаційним проектом розуміють спільну навчально-пізнавальну, дослідницьку діяльність учнів, яка організовується на основі комп'ютерної телекомунікації.

Організація телекомунікаційних проектів потребує спеціальної і ретельної підготовки викладачів і студентів. Такий проект повинен бути особливо детально структурованим, організованим поетапно з урахуванням проміжних і підсумкових результатів.

Також широкого попиту в навчальному процесі набуває технологія проектної діяльності web-квест.

Обов'язковою складовою цієї технології є перелік знань, умінь і навичок, котрих набувають студенти в процесі виконання web-квеста.

Веб-квест – це технологія орієнтована на учнів, занурених у процес навчання, яка розвиває їх критичне мислення.

Завдяки конструктивному підходу до навчання, учні не лише добирають і упорядковують інформацію, отриману з Інтернету, а також скеровують свою діяльність на поставлене перед ними завдання. Це технологія, яка дозволяє працювати в групах, розвиває конкурентність і лідерські якості.

Технологія web-квест сприяє формуванню компетенцій, встановленню рівня їх сформованості, формування в студентів компетентності в розв'язанні висунутих проблем [5].

Враховуючи вищесказане, можна впевнено констатувати, що використання інформаційних технологій дозволяє організувати процес навчання таким чином, що в ньому беруть участь всі учасники навчального процесу, тобто взаємодія між студентом та викладачем, а також можливість здійснення самостійного навчання.

Список використаної літератури

1. Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання у підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми // Зб. наук. пр. – Випуск 44 / редкол. – Київ-Вінниця: ТОВ фірма «Планер», 2016. – 414 с.
2. *Бочаров Б.П.* Інформаційні технології в освіті : монографія / Б.П. Бочаров, М.Ю. Воеводіна ; Харків. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. – Харків : ХНУМГ ім. О.М. Бекетова, 2015. – 197 с.
3. *Абдалова О.И.* Использование технологий электронного обучения в учебном процессе / О. И. Абдалова, О. Ю. Исакова // Дистанц. и виртуал. обучение. – 2014. – № 12. – С. 50–5
4. *Биков В.* На шляху до інформаційного суспільства / Валерій Биков // Директор школи, ліцею, гімназії. – 2012. – № 1. – С. 30-33.
5. *Гуревич Р.С.* Інформаційно-комунікаційні технології в професійній освіті майбутніх фахівців / Р. С. Гуревич, М.Ю. Кадемія, М. М. Козяр ; за ред. член-кор. НАПН України Гуревича Р.С. – Львів : ЛДУ БЖД, 2012, – 380 с.

Поліна Клименко

ПЕДАГОГІЧНА ДІАГНОСТИКА ДИТЯЧОЇ ОБДАРОВАНОСТІ

Для будь-якої держави обдаровані діти є безцінним надбанням, адже успішна реалізація таланту людини є запорукою економічного та соціального розвитку країни. Кожна особа обдарована, але у певній сфері діяльності, тому основним завданням педагога є вчасне діагностування сфери обдарованості дитина. Адже правильний розвиток здібностей дає можливість людині в майбутньому успішно обрати професію та реалізуватися, що є важливим у сучасному світі. Завдяки цьому країна буде забезпечена гарними спеціалістами в різних сферах діяльності.

Більшість сучасних педагогів вважають, що діагностика дитячої обдарованості – це виключно психологічна проблема. Проте сьогоденна освіта спрямована на особистісно зорієнтований підхід і розглядає діагностику дитячої обдарованості як невід’ємну частину педагогічного процесу.

Завдання діагностики дитячої обдарованості полягає в тому щоб:

- виявити обдарованість;
- діагностувати особисті якості батьків та вчителів;
- з’ясувати, які чинники є проблемою або перешкоджають розвитку здібностей;
- спостерігати за розвитком здібностей.

Над питанням діагностики обдарованості працюють багато вчених, тому з’являється все більше концепцій, теорій, знань і уявлень щодо цієї проблеми. Однією з найпопулярніших є концепція Дж. Рензулі. Відповідно до цієї концепції, обдарованість – це поєднання трьох характеристик, а саме: креативності, інтелектуальних здібностей та наполегливості, враховуючи сприятливе навколишнє середовище. Тому до категорії обдарованих осіб, успішних хоча б в одній сфері діяльності, можна віднести кожен дитину. Дану концепцію підтримали багато зарубіжних учених (Г. Гарднер, К. Хеллер та ін.). Також відомою у педагогіці є «модель діагностики розвитку», створена Ю. Бабаєвим та А. Асмоловим: дитину перевіряють на знання, вміння оперувати ними та на здатність до їх розвитку. Цей метод діагностики найпопулярніший та найчастіше вживаний у масовій школі. Обдарованість у сучасному світі – це більше, ніж особливі розумові здібності. Про це говорять В. Чудновський і В. Юркевич: «Обдарований не сам по собі розум людини, обдарована його особа» [4].

Для виявлення обдарованості сучасні педагоги часто використовують комплексну діагностику. Процес виявлення обдарованості здійснюється поетапно і стимулює самопізнання, самореалізацію та самовиховання.

Етапи виявлення обдарованості:

- спостереження;
- з’ясування психологічного стану дитини;
- визначення IQ;
- дослідження вербальних здібностей дитини;
- визначення продуктів творчості учнів;
- аналіз різних випадків.

Л. Лейтес вважає, що ознаки обдарованості в дитячі роки оцінюються завдяки співвіднесенню вікових та власне індивідуальних ознак та спираються на результати продуктивної діяльності дитини (підсумки конкурсів, змагань, олімпіад). К. Текекс подає цікаву теорію обдарованості, він розглядає такі її характеристики:

- відмінна пам’ять, рання мова та абстрактне мислення;
- здатність у трирічному віці стежити за двома й більше подіями;
- здатність у ранньому дитинстві простежувати причинно-наслідкові зв’язки, робити висновки;
- уміння користуватися накопиченими знаннями;
- схильність до класифікацій;
- уміння правильно ставити запитання та утворювати складні речення;
- нелюбов до готових відповідей.

У педагогічній практиці існують певні проблеми в діагностиці та розвитку дитячої обдарованості, зокрема те, що діагностика має комплексний характер, та включає такий мінімум:

1) інтелектуально-когнітивний (інтелектуально-пізнавальний) компонент обдарованості, який включає в себе ті диференційовані компоненти обдарованості, що

належать до тих чи інших когнітивних (пізнавальних) особливостей обдарованих індивідуумів (пов'язаних з мисленням, сприйманням, пам'яттю тощо); наприклад, володіння значним обсягом інформації;

2) мотиваційно-особистісний інтегрований компонент, який включає ті інтегровані компоненти обдарованості, які належать до тих чи інших особистісних, енергетичних, термінальних (сенсово-цільових), мотиваційних особливостей обдарованих індивідуумів. Наприклад, схильність до змагальності, що може набувати наполегливості при виконанні різноманітних завдань;

3) творчо-продуктивний (креативний) інтегрований компонент обдарованості включає ті диференційовані компоненти, які належать до творчих особливостей обдарованих індивідів (пов'язаних зі спроможністю продукувати щось нове). Наприклад, здатність до продукування оригінально-конструктивних, несподіваних ідей [1].

Педагоги повинні навчити батьків розвивати здібності та обдарованості у дітей різними способами (творчі дискусії, спокійні ігри тощо). Батьки повинні створити всі умови, спокійну атмосферу для розвитку дитини, щоб вона могла розвиватися [2; 3; 5].

Отже, обдарованість – складне явище, яке потрібно вчасно діагностувати та розвивати. І цьому сприяє співпраця вчителів та батьків, створення комфортних умов. У сучасному світі існує багато методів діагностики, завдяки яким педагог розпізнає задатки учня та допоможе їх розвинути.

Список використаної літератури

1. Гнатко М. Психологічні передумови роботи з обдарованими дітьми : методичні рекомендації / М. Гнатко. – Луцьк, 1996. – 26 с.
2. Кульчицька О. Методика діагностики інтелектуальної обдарованості / О. Кульчицька // Обдарована дитина. – 2007. – № 1. – С. 39–42.
3. Морозова Л. Діагностика дитячої обдарованості та психолого-педагогічні особливості обдарованих дітей / Л. Морозова, І. Бондарев // Рідна школа. – 2003 – № 5. – С. 34–38.
4. Чудновский В., Юркевич В. Как учитель должен относиться к одарённости / В. Чудновский, В. Юркевич // Обдарована дитина : Науково-практичний освітньо-популярний журнал. – 2004. – № 8. – С. 10–16.
5. Шадриков В. О содержании понятий “способности” и “одаренность” / В. Шадриков // Психологический журнал. – 1983. – Т. 4. – № 5. – С. 3–10.

Олена Муха

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ НАВЧАННЯ В СУЧАСНОМУ ЗАКЛАДІ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ

Сьогодення неможливо уявити без інноваційних технологій, які вже зайняли ключові позиції в усіх робочих процесах, у тому числі й у навчально-виховних. Тому спостерігається впровадження електронних пристроїв та ІКТ-технологій під час вивчення більшості дисциплін шкільного курсу відповідно до потреб сучасності. Динамічні зміни стану речей навколо вимагають надавати учням достовірну і актуальну інформацію, для цього і сам вчитель, як і інші учасники навчально-виховного процесу повинен бути обізнаний з найновішими досягненнями у своїй дисципліні. Дані досліджень, статистики тощо стають застарілими ще під час видання підручника. З цієї причини для оптимізації та актуалізації навчально-виховного процесу застосовуються інноваційні технології, комп'ютерна техніка та інформація з інтернет-мереж. Саме використання персонального комп'ютера в навчальному процесі і є новою технологією в навчанні, нововведенням у навчальному процесі.

Проблему залучення інноваційних технологій у навчальний процес та їх використання вивчали: Л. Баленко [1], А. Бойко [2], Л. Даниленко [3], Г. Клочек [4] та ін.